

paa, thi ellers maa jeg rigtignok sige, at det er aldeles iblinde, om man, dersom man antager Forslaget, bevilger 2000 eller 18000 Rbd., det kan være begge Dele, og derfor kunde jeg ogsaa ønske at høre den ærede Ministers Fortolkning, da det dog, idetmindste i den første Tid, vil være ham, der faaer at afgjøre denne Sag. Den ærede Forslagsstiller indlod sig ikke paa nogen Fortolkning, da jeg spurgte om, hvorledes Udtrykkene skulde forstaaes i hans Forslag, naar der blev tilstaaet et saadant aarligt Tilskud, om dette saa skulde være staaende, eller om det kun skulde være for eet Aar. Det er dog nødvendigt, troer jeg, for det ærede Things Medlemmer at vide, hvorledes dette Punkt bliver at forstaae, og det kunde være interessant at høre, hvorledes den ærede Finantsminister forstaaer det; thi vel indrømmer jeg, at det er saa tvetydigt, at dersom vi om et, eller to, eller tre Aar fik en anden Finantsminister, saa kunde han forstaae det aldeles modsat, men dog, det var interessant, foreløbigt at vide, hvorledes den nærværende ærede Finantsminister forstaaer det. Jeg skal ikke opholde Thinget længere, men jeg kan ikke komme til nogen anden Overbevisning end den, at, har mit Forslag Ulemper, saa har det andet, som er stillet, det i en endnu langt højere Grad.

Finantsministeren: Der er adskillige ærede Medlemmer, og deriblandt den ærede Ordfører, som ere meget omhyggelige for, at Finantsministeren ikke skal faae formegen Uleilighed af en saadan Lov. Jeg er dem meget forbunden derfor, men jeg troer dog, at Forretningerne staae sig bedre ved, at vedkommende Minister har den tilbørlige Uleilighed, end at man, for at slippe fra en Sag, afgjør den paa en mindre hensigtsmæssig Maade. Den nemmeste Maade at afgjøre Sagen paa er

vistnok den, som den ærede Ordfører har foreslaet, men derved kaster man disse Penge hen uden at undersøge, om ikke en hensigtsmæssigere og en for de virkelig haardest Trængende mere gavnbringende Anvendelse af dem kunde finde Sted (Hør!). Der har her været Tale om, at det dissenterende Medlems Forslag skulde gaae ud paa at gjøre det Hele til en Naadesag, hvorved det blev afhængigt af Finantsministeren og af vedkommende Attestgivere; jeg maa gjøre opmærksom paa, at det vel forholder sig fuldkommen rigtigt, at det er en Naadesag — lad os fastholde det —, men det er en Naadesag af den lovgivende Magt, som overdrager Finantsministeren, indenfor en vis Grændse, at bringe den i Udøvelse paa den muligt hensigtsmæssige Maade, og vistnok ikke af Finantsministeren, og endnu mindre af vedkommende Attestgivere. Naar man paa den ene Side finder, at det Arbejde, som herved vilde foraarsages Finantsministeren, blev saa betydeligt, saa maa man dog paa den anden Side ikke troe, at det udføres saa letfindigt, at man tager enhver hvilken som helst Attest for gode Vare. De Dplysninger, som ville forlanges, ville være de samme schematiske Dplysninger, som fordres i alle lignende Tilfælde, hvor der gives Understøttelse paa Grund af særdeles Trang, og ikke paa Grund af Bedkommendes særegne Retshforhold til den paagjældende Udgiftsbranche, og disse Dplysninger maae attesteres af troværdige Mænd. Jeg troer nu, at det er til Bedkommendes egen Fordeel, at Sagen ikke afgjøres ligefrem ved at opstille en Taltørrelse, men ved at den Naadegave, som den lovgivende Magt tilkjender dem, fordeles paa en passende Maade; at Fordelingen ikke bliver en fuldkommen vilkaarlig Handling, vil ialfald kunne paasees af Statsrevisorerne.